

Nové příběhy se šťastným koncem

Promrzlá volavka

Veronika Francová
ilustrovala Zuzana Slánská

Skutečné příběhy z naší přírody

FRAGMENT

Nové příběhy se šťastným koncem Promrzlá volavka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Veronika Francová
Nové příběhy se šťastným koncem –
Promrzlá volavka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nové příběhy se šťastným koncem

Promrzlá volavka

Veronika Francová

ilustrovala Zuzana Slánská

FRAGMENT

Velký mráz

„Konečně pořádná zima,“ mnul si tatínek ruce u svátečního oběda, když už týden mrzlo, až praštelo. „Tak to bychom mohli jít odpoledne bruslit na rybník. Co říkáte, děti?“

„Jupí!“ zajásali Tadeáš a Agáta a zbytek masa s pečenými bramborami do sebe doslova naházeli. Včera byl Štědrý den a oba pod stromeček dostali nové brusle, takže se moc těšili, až je půjdou vyzkoušet.

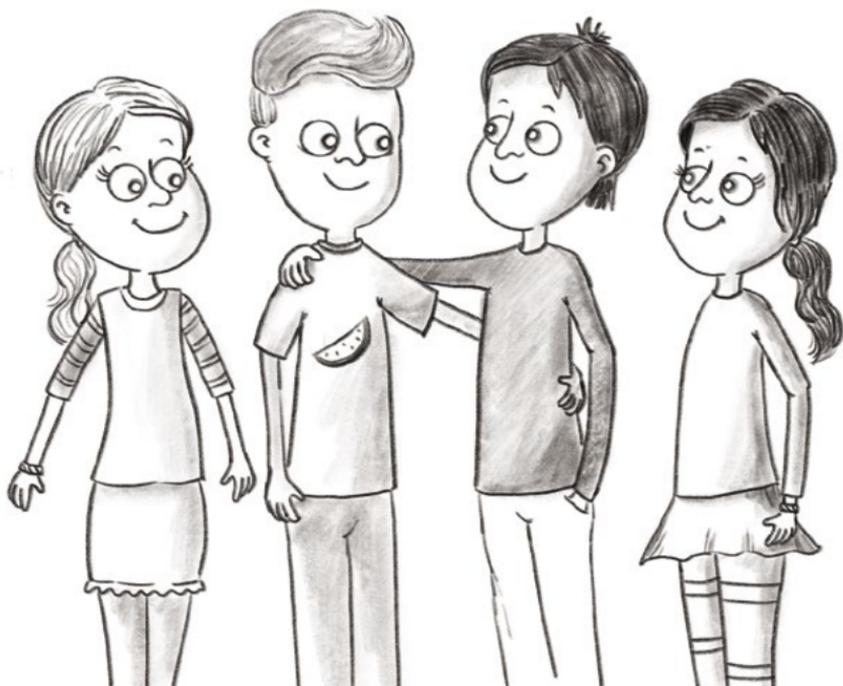
„Jé, tak to já zavolám i Týně a Kryštofovi, jestli by nechtěli jít s námi,“ navrhl ještě

nadšeně Agáta. Byla sice o rok mladší než Tadeáš, ale měla z nich dvou větší vyřídilku, takže všechno telefonování a domlouvání většinou obstarávala ona.

Týna a Kryštof byli také dva sourozenci a s Tadeášem a Agátou se odmalička kamarádili. Tadeáš s Kryštofem chodili do čtvrté třídy, Agáta s Týnou do třetí. Často společně podnikali různá dobrodružství – jezdili o prázdninách pod stan, hráli šipkovanou nebo si v lese stavěli tajný úkryt. Vypadali trochu jako čtyřčata, jak byli pořád spolu. Tedy samozřejmě až na to, že Tadeáš s Agátou měli vlasy černé jako uhel a Kryštof s Týnou byli skoro blondatí. Agáta s Týnou nosily stejné bavlnkové náramky, které si navzájem vyrobily, a často si česaly i podobné culíky. Tadeáš s Kryštofem zase v létě nosili stejné kšiltovky.

Všichni čtyři se často scházeli u Agáty

a Tadeáše doma, protože ti bydleli v domě se zahradou, takže tam bylo víc místa než u Kryštofa s Týnou, kteří žili v paneláku. Většinou bývali v podkroví v Tadeášově pokoji, protože tam měl ze stropu pověšenou houpací síť a na zemi žíněnku, takže to tam bylo pohodlné a útulné. Když nebyli rodiče doma, hrály si děti po celém domě – nejraději jezdily po schodech jako na klouzačce a vylézaly ven oknem v obýváku.

V létě zase často bývaly na zahradě, kde rostl velký ořešák, po kterém se báječně šplhalo. Když bylo horko, cákaly na sebe vodu ze sudu na zalévání. Zkrátka se spolu vždycky hodně vyřádily.

Dneska však kamarádi Agátu zklamali. Prý mají doma na návštěvě bratrance a chtějí s ním vyzkoušet novou počítačovou hru, kterou dostal Kryštof od Ježíška. *Škoda*, pomyslel si Tadeáš, který se těšil, že si s Kryštofem zahraje hokej. Se samotnou Agátou-Špagátou (jak sestře někdy říkal) si tolik srandy neužije. Pak se ale znovu zadíval na své krásné nové brusle, které ležely u stromečku, a okamžitě se mu vrátila dobrá nálada.

Navíc maminka za chvíli ještě přinesla na stůl kakao a talíř s cukrovím, takže se Tadeáš zabral do vyzobávání svých oblíbených vanilkových rohlíčků a vosích hnízd. Tadeáš

mohl jíst skoro pořád, ale ať snědl cokoliv, byl hubený a vytáhlý. Agáta byla také štíhlá a mrštná, ale byla o trochu menší než bráška. Možná proto, že toho tolik nesnědla.

Po obědě se děti na chvíli natáhly na pohovku u krbu, aby jim před bruslením trochu vytrávilo. Tadeáš si při tom prohlížel svou novou encyklopedii dinosaurů, Agáta se snažila rozlousknout dřevěný hlavolam a u toho hladila Lubomíra. (Lubomír byl zrzavý kocour s bílou náprsenkou, kterého děti jednou našly u popelnic, když byl ještě malé kotě. Vzaly ho s sebou domů a od té doby byl členem rodiny.)

„Tak nasedat, panstvo,“ zavolal po chvíli na děti tatínek, který už nastartoval auto a oškrábal namrzlá okénka. Agáta s Tadeášem se tedy rychle oblékli a naložili brusle do kufru. Maminka jim ještě přinesla termosku s teplým čajem, kousek zabalené vánočky,

kdyby je venku přepadl hlad, a rukavice, které si Tadeáš zapomněl v předsíni.

„Tak si to užijte a dávejte na sebe pozor,“ rozloučila se s nimi a vrátila se domů, aby dala po obědě spinkat Rozárku, Tadeášovu a Agátinu mladší sestřičku, které byly teprve tři roky a na bruslení byla ještě malá.

Tadeáš s Agátou nastoupili do auta a tatínek vyjel směrem k rybníku za městem. Bylo to jenom kousek, takže se děti ani nestihly začít vzadu pošťuchovat.

Když tatínek zaparkoval, Tadeáš okamžitě vyskočil ze sedačky a šel obhlédnout situaci. „Paráda, ten led je hladký jako zrcadlo!“ volal od břehu. A užuž se chtěl pořádně sklouznout, ale tatínek ho zarazil. „Počkej, nejdřív musíme vyzkoušet, jestli je ten led dost pevný.“

Sám na něj pak jednou nohou stoupl a zkusil pořádně dupnout. Zadunělo to, ale led nepraskl.

„Vypadá dobře, ne?“ poznamenal Tadeáš s nadějí v hlase.

„To ano,“ přikývl tatínek, „ale stejně se radši budeme držet při kraji. Docela nerad bych se dneska koupal.“

Tadeáš s Agátou se zasmáli, ale maličko je to polekalo. Na rybníce ještě nikdy nebruslili, protože takhle tuhou zimu letos zažili poprvé. Zatím chodili vždycky jenom na umělé kluziště.

Pak se všichni tři posadili na povalenou kládu na břehu, přezuli se do bruslí a konečně vyrazili na led. Nejprve jezdili pohromadě, protože Agáta se občas potřebovala někoho trochu přidržet. Ale po chvíli už získala v nohách větší jistotu, a dokonce se začala učit bruslit pozadu a dělat malé piruety. Tadeáš zase trénoval přešlapování a různé kličky. Nové brusle mu jely skoro samy, takže si ani nevšiml, že tatínkovi a sestře ujel.

Když se po několika minutách otočil, zjistil, že Agáta s tatínkem jsou daleko za ním. Rozhodl se tedy, že si někde na chvíli sedne a počká na ně. Jen na to pomyslel, padla mu do oka rybářská loďka obrácená dnem vzhůru. *To by mohla být dobrá lavička*, řekl si a vydal se k ní. Smetl z lodi sněhový poprašek a chystal se na ni posadit.

V tu chvíli se pod ním ozval zvláštní zvuk. Lekl se, až nadskočil a spadl do sněhu. Znělo to, jako kdyby o plechový bok loďky něco zaškrábalo. Jako kdyby se tam snad někdo schovával... Co to bylo?!

Tadeáš na loďku chvíli vystrašeně koukal a ani se nehnul. Nakonec ale znovu sebral odvalu. Přiblížil se k ní a napjatě čekal, jestli se to bude opakovat. Třeba se mu to jenom zdálo. Nebo ten zvuk možná způsobil on sám, když si na loďku sedal. Opatrně tedy přiložil ucho ke kovovému trupu a –

